

ANTHONY QUINN, PROTAGONISTA INDISCUTIBLE DE LA NOVA PRODUCCIÓ DE J. A. DE LA LOMA

La vitalitat d'un home apassionat

«A Man of Passion», «El meu avi» en català, és el títol en anglès de la nova producció que el director José Antonio de la Loma està rodant aquests dies en les comarques gironines.

És una pel·lícula intimista, coral, i familiar. El protagonista és l'home més buscat i entrevistat durant els dos últims mesos, Anthony Quinn.

Jordi Arbonès

En la pel·lícula també intervenen Robin J. Williams, d'11 anys, conegut als Estats Units per haver interpretat una versió infantil de *Rambo*; Elizabeth Ashley, ex-esposa de George Peppard i actriu de teatre provinent de l'Actor's Studio; Maud Adams, ex-noia Bond a *El hombre de la pistola de oro*; Ray Walston, actor secundari que va intervenir a *El apartamento* de Billy Wilder; l'actriu Victoria Vera i Ramon Sheen, fill de Martin Sheen.

La pel·lícula té un pressupost de tres milions de dòlars (uns 340 milions de pessetes). El personatge d'Anthony

Quinn, Maurici, està inspirat en el pintor Modest Cuixart. Anthony Quinn, amb més de 200 pel·lícules a la seva esquena, un huracà apassionat, mític, geniüt i tendre alhora.

—*¿Com descriuria A. Quinn el protagonista d'A Man of Passion, el pintor Maurici?*

—És molt difícil de descriure el protagonista. Viu a Catalunya, prop de la Costa Brava, fa una vida aïllada. Viu amb un home que el cuida, Basili (Ray Walston). I un bon dia la seva filla ve dels Estats Units i li porta el seu fill d'onze anys. Ella és actriu i no el pot cuidar durant un temps. Maurici porta una vida activa, plena, i no vol la responsabilitat d'haver de cuidar el na-

no. Se'l queda de mala gana i llavors li cauen a sobre tots els problemes i complicacions que es poden esdevenir entre dues persones tan distants en edat i coneixement. Maurici no vol, però, canviar el seu estil de vida i no ho fa, és un home que té tota una vida romàntica amb algunes dones del poble i aquest fet desagrada al seu nét. És una història de creixença, el nano ha d'observar i aprendre de l'avi, guardant, però, respecte a ell i a l'altra gent.

L'avi estava en un moment de la seva vida en perill de quedar-se massa aïllat del món i descobreix que el seu gran amor és el nét. Alhora, es nega a pensar en la mort d'una manera normal, la mira com un amic, la lliçó de

la pel·lícula és que l'home mira la mort com si fos un viatge llarg, i que va acompanyat d'una dona jove. És una manera molt positiva de pensar, m'agrada.

—*¿Què en pensa, de fer el paper de pintor, el va atraure perquè vostè també pinta?*

—Home, sí, aquest fet hi va contribuir. Pinto, faig escultures, és una cosa important i per aquesta raó vull representar la vida de Picasso. Fer de

tat d'ànim que les faci o no, no és mai per obligació.

—*Una cosa bonica que es remarca de vostè és la seva qualitat humana i professional, i, a més, que els altres actors sempre aprenen alguna cosa de vostè...*

—De vegades, em sento una mica cohibit, incòmode. Mira, una escena que està escrita a Hollywood, quan s'ha de filmar en un altre lloc, moltes vegades no lliga, hi ha un desfasament

sobte ha d'assumir una gran responsabilitat.

—*Robin, de vegades, parla de vostè com si fos realment el seu avi.*

—És meravellós. És un gran noi, amb talent i espero que el sàpiga desenvolupar quan creixi i tingui contacte amb la vida. De tota manera, és una mica trist que sigui un xic producte de Hollywood, per exemple, no havia vist mai cap xai. És una llàstima perquè és ple d'energia i com a actor respon, podria arribar a ser un actor fantàstic.

—*Sempre s'ha comentat que vostè és un dels actors més adaptables de Hollywood, ¿per què?*

—Pel que t'he comentat abans, he conegut moltes cultures i això fa que tingui una mirada plena i rica del món, això és el que em fa adaptable.

—*Quan era jove, ¿quin actor el va influir més?*

—Penso en un que potser ningú no se'n recorda, John Barrymore, també Huston. N'hi ha molts més que m'agraden, com Robert de Niro, Brando o Jack Nicholson...

—*Vostè actua en grans produccions de Hollywood, però moltes vegades no ho fa com ara. ¿És decisió seva, o potser és casualitat?*

—És una decisió deliberada, als anys 50 vaig descobrir el neorealisme italià, i vaig voler formar part d'allò. Desgraciadament es va desfer, Dino de Laurentis va anar a Amèrica, Ponti a un altre lloc i jo em vaig quedar sol amb gent que no eren d'aquest moviment, i el neorealisme es va acabar.

—*Es torna a reestrenar Lawrence de Arabia. Vostè ha ajudat a refer i completar la pel·lícula.*

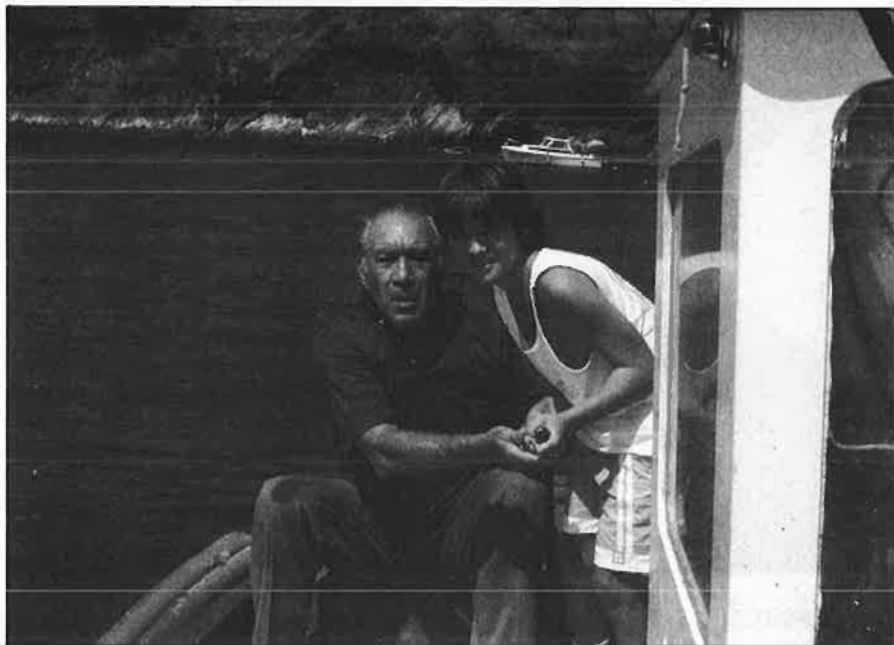
—Penso que em sento identificat amb una pel·lícula com aquesta i amb un director com David Lean. Treballar amb ell és una gran experiència, té una visió completa del que vol, cada visió prové del seu cervell, de la seva intel·ligència, i això es troba rarament.

—*¿Què pensa de les pel·lícules com Rambo?*

—Jo sóc de l'opinió que quan algú fa diners amb una pel·lícula això és una cosa bona per al cinema en general. Avui filmar una pel·lícula és molt car, i estrenar-la encara més, i els inversors volen guanyar-hi el cent per cent, però pel·lícules com *La Strada* són un risc, igual que *A Man of Passion*, m'agraden el riscs, i aquesta podria tenir èxit.

—*¿Què pensa de la seva actuació, com esculpeix el personatge?*

—No m'agrada parlar de mi com a actor. Actuo i prou, tal com penso que ho ha de fer el personatge. □

Quinn, acompanyat de Robin J. Williams, actor jove conegut als Estats Units per haver interpretat una versió infantil de Rambo.

pintor té uns límits, vaig fer també de Gauguin, la vida d'un pintor pot ser molt avorrida vista a la pantalla. Perquè veure'l pintar no pot ser gaire interessant, el pintor viu de les seves teles, l'escultor de les escultures. Intenten explicar el que els passa en el seu interior, les seves visions, que és una part que normalment no es comprèn dels artistes. I això és el que jo vull descobrir si es pot traslladar a la pantalla: les visions de l'interior de l'artista.

—*¿Es podria guanyar la vida fent d'escultor? Es diu que té tants d'encàrrecs que volia deixar d'actuar per dedicar-se exclusivament a la pintura.*

—Suposo que ho podria fer, però estimo actuar. Sóc un actor i penso que a mesura que m'he anat fent gran, cada vegada he pogut fer més el que volia. Actuar, dirigir, pintar, escriure. Gràcies a Déu, al final he aconseguit arribar a una independència. No sóc l'home més ric del món, ni tan sols ric. Només sóc ric, molt ric, perquè puc fer totes aquestes coses. Depèn del meu es-

entre l'escrit i el que es filma, per això em sento incòmode quan en alguna escena veig algun actor que es perd. Jo he filmat arreu, i m'he hagut d'adaptar a tants i tants exteriors que això m'ha ensenyat a no perdre'm a l'escenari, sinó a servir-me'n. Aquesta és la raó per la qual intento explicar-me i parlar amb aquests actors, però sempre tinc por d'interposar-me en la seva feina i creativitat. Al final, però, crec que els agrada que els doni consells.

—*¿Què li sembla el petit actor Robin J. Williams, el seu nét en la ficció?*

—És un xicot que m'agrada molt. Jo tinc tres néts i quan miro Robin és com si els veiés a tots tres, ell té tota la meua estimació. Vull que sigui bo i un dia, si es cuida, pot ser un bon actor. Ell ha perdut el seu avi...

—*L'escena de l'aniversari és fabulosa...*

—És on s'aprofundeix la relació entre ells dos, és la base de la història de la pel·lícula, parla de l'home que de